

O vacanță fantastică

Atenție: pericol de aventură!

Aquila

Cuprins

I. Un început de vară cumplit	4
II. Lucruri deosebite într-o casă deosebită	6
III. Fata din măr	10
IV. Mătușa Zinia	13
V. O prietenie nesperată	15
VI. Copii dispăruți în noapte	20
VII. Ipoteze și descoperiri	27
VIII. Multe lucruri ies la iveală, dar încă multe rămân de descoperit ...	39
IX. Să învățăm să creăm	45
X. Ce e mai bun acum urmează	47
XI. Tărâmul Imaginației	58
XII. Marea încercare	72
XIII. Din nou în sufragerie	74
XIV. Sfârșitul unei aventuri și începutul alteia	76

I. Un început de vară cumplit

Toni își aruncă absent șosetele în geanta sport. „Ah, ce de amintiri frumoase îmi trezește această geantă albastră!” își spuse, oftând adânc. Tabăra sportivă de vară de anul trecut, joaca fără griji din zori și până seara, marile meciuri de fotbal, pista cu obstacole și partidele de înot în apa călduță a lacului.

Da, vara trecută începuse fantastic și așa rămăsese până la sfârșit.

Însă în acest an vara debutase ca un adevărat coșmar – de genul celor cu care ai de-a face după ce ai înfulecat seara o pizza uriașă.

Potopul ghinioanelor pornise cu o săptămână în urmă cu vestea că cel mai bun prieten al lui fusese înscris de părinți la o altă școală din toamnă. Cum să înceapă el clasa a cincea fără cel mai bun prieten? De fapt singurul prieten de câțiva ani buni. În clasa lui erau mai multe fete și cu ele nu putea să se împrietenească. Avea el o teorie cum că fetele sunt atât de ciudate, încât e foarte probabil ca nici măcar să nu fie ființe pământeste. Nu i se părea imposibilă ideea că fetele provin de pe o planetă roz, unde costumul popular include poșetuțe și șosetuțe roz cu inimioare, unde completarea jurnalului în fiecare seară într-un caiet parfumat – tot roz și el – este un ritual străvechi, unde șușotelile sunt prevăzute în lege, iar pe ordinea de zi a Parlamentului se află raportul privind cumpărăturile de la sfârșit de săptămână.

De aceea Toni încerca întotdeauna să-și evite colegile, vecinele sau rudele de sex feminin. Bineînțeles, mama sa făcea excepție. Mama e doar una, vorba proverbului. Păcat că de când fusese promovată la companie o vedea rar, iar când era acasă alerga de colo-colo bombănind întruna:

— Iar v-ați lăsat împrăștiate toate lucrurile! Ești la fel de dezordonat ca și taică-tău! De ce nu mi-ai dat echipamentul de sport să ți-l spăl? Dacă nu te văd că înveți pentru teza la română nu mai mergem în excursie la sfârșit de săptămână!

Bineînțeles că din aceste excursii nu se alegea niciodată nimic, pentru că tata avea de fiecare dată ceva urgent de rezolvat.

Toni avea impresia că nimeni nu dă doi bani pe el – nici cât pe un câine. Că veni vorba, poate că dacă ar avea un câine viața lui ar fi mai frumoasă. Da, un tovarăș loial care să-l iubească și să-l înțeleagă. După școală s-ar grăbi acasă la el, iar după teme ar alerga împreună pe terenul de joacă.

Dar mama nici nu voia să audă de vreun animal în afară de ursulețul de pluș.

După cum stăteau lucrurile, Toni simțea că are tot dreptul să fie trist și necăjit. Nici nu îndrăznește să se gândească la ce îl aștepta. Părinții lui mai aveau de lucru încă o lună, iar pe el îl trimitteau în această perioadă la cea mai ciudată mătușă din lume.

Ce avea să facă el o lună întregă la mătușa Zinia? Ce ar putea face la țară un băiat de unsprezece ani care nu are prieteni, în compania unei mătuși care, pe lângă că spune ciudățenii și se îmbracă ridicol, toată ziua nu face altceva decât să picteze? Trebuia să recunoască, mătușa Zinia era puțin diferită de celelalte rude.

Ultima dată când își petrecuse vacanța la ea se simțise destul de bine, dar atunci avea doar șase ani, nu unsprezece. Mătușa îl picta pe față cu pensula ei magică în fiecare dimineață, transformându-l ba în pisică, ba în câine, ba chiar în gândac, iar apoi se jucau toată ziua în grădină, căutând-o pe zâna cea bună care să-l transforme seara din nou în băiețel. Lui Toni îi plăcea tare mult acest joc. Era în stare să se târască toată ziua prin iarbă, căutând sub fiecare buruiiană dacă nu cumva se ascunde acolo vreo zână. Seara mătușa Zinia îl spăla bine cu picuri de rouă pe băiețelul vrăjit, transformându-l ca prin magie din nou în copil.

Acum îi era rușine de jocurile prostești din acea perioadă, având în vedere că la toamnă începea clasa a cincea. Se gândea că ar fi minunat dacă și în vara aceasta mătușa ar găsi ceva distractiv pentru un băiat de vârsta lui.

— Antoniu! Ai terminat bagajele? strigă mama nerăbdătoare.

Ura când mama i se adresa așa. Însemna că urmează o pedeapsă sau o predică lungă.

— Tatăl tău a pus toate bagajele în mașină. Trebuie să plecăm neapărat, pentru că știi cum este mătușa Zinia! Dacă ajungem târziu, ne ține acolo peste noapte, iar eu trebuie să merg la muncă mâine dimineață.

Toni oftă cu atâta obidă, încât până și pietrele i-ar fi plâns de milă. Dar nu îl auzi nimeni. Își luă geanta și coborî scările cu lacrimi în ochi. Oare chiar nu se găsea nimeni în lumea asta care să-l înțeleagă?

„Ar fi mai bine dacă m-ați lăsa pe o insulă pustie, atunci măcar aș ști de ce mă simt atât de singur“, își zise el în sinea lui.

— Pe tine te așteptăm, fiule! strigă tata din poartă. Ți-ai pus ghetele de fotbal? Poate vei avea ocazia să joci.

— Cu cine? Cu tablourile mătușii Zinia?

— Ești foarte spiritual în dimineața asta. Hai, treci în mașină repede! Când voi fi în concediu îți promit că vom merge oriunde dorești.

Vestea aceasta nu îl entuziasmă deloc pe Toni, pentru că știa prea bine că nu se va întâmpla. Și mai spun adulții că ești fericit atâta vreme cât ești copil!

„Doamne, dacă acum e așa, cum va fi când voi fi adult?!“

Ca să nu se mai gândească la nimic, se uită plictisit pe geam, deși până ieșiră din oraș nu era mare lucru de văzut în afară de blocurile cenușii, șirurile lungi de mașini și oamenii grăbiți. Nu se dădea în vânt după zgomotul constant al orașului. Îi plăcea în natură, dar o casă la țară fără o ființă umană de vârsta lui pe o rază de o sută de metri nu era tocmai ceea ce visase.

— Am și uitat să-ți spun vestea cea bună, Toni! zise mama. M-am întâlnit ieri cu mama Dariei și zicea că și ea a dus-o pe fiica ei în vacanță. O știi pe Daria, din a V-a C. E adevărat că e cu un an mai mare decât tine, dar sunt sigură că vă veți împrieteni. Mai mult decât atât, bunica ei locuiește exact lângă mătușa Zinia. Haide, Toni, termină cu mutra asta acră! Chiar nu pot să cred că nu te bucuri.

— Da, sigur. Nu mai pot de bucurie ...

„O veste mai bună nici că se putea!“ bombăni Toni în sinea lui. O fată din a V-a C. Nu-și amintea prea bine de Daria sau cum o fi chemând-o, dar dacă era cea la care se gândea, atunci era extrem de plictisitoare. De parcă nu ar fi avut destule probleme.

Între timp ieșiseră din oraș. Peisajul îi părea atât de sumbru și de plictisitor, încât preferă să închidă ochii, adormind câteva momente mai târziu. Nu peste mult timp se trezi la auzul vocii tatălui său.

— Mai încet, ai să trezești copilul!

— Din moment ce am dreptate ..., continuă în șoaptă mama. Știi și tu foarte bine că sora ta e puțin într-o ureche. Sper doar ca după o lună de stat cu ea să ne primim copilul înapoi la fel de normal cum l-am lăsat!

— Hai să nu exagerăm!

— Nu exagerez deloc! O femeie care la patruzeci și trei de ani trăiește singură, vorbește singură, mângâie copacii și toată ziua bolborosește ciudățeni nu poate fi tocmai normală!

— Recunosc că Zinia e un pic diferită de noi, dar la urma urmei este artistă. Și are o inimă de aur. Ar face orice pentru a oferi bucurie celor din jur. Și știi și tu că Toni nu a mai fost la ea de cinci ani. Abia așteaptă să-l vadă.

— Păi tocmai asta e! Atunci s-a bucurat că nu se comporta chiar ca un adult, dar acum vede și el altfel lucrurile. Până la urmă ar putea deprinde o mulțime de obiceiuri rele.

— Acum chiar exagerezi! Ce fel de obiceiuri rele ar putea deprinde?

— Ei bine, de exemplu ar putea să devină la fel de ciudat ca sora ta. Va fi vina ta dacă la toamnă nu va reuși să se integreze!

— Crede-mă, te rog, că nu-i va face niciun rău. O să-i prindă bine schimbarea aerului. E atât de palid în ultima vreme ...

„În sfârșit, se pare că au terminat cearta!“ își zise Toni. „Pot să deschid ochii. Deși poate ar fi mai bine dacă aș putea să dorm toată luna!“

II. Lucruri deosebite într-o casă deosebită

Toni se trezi în momentul în care mașina frână în fața casei mătușii Zinia. Se uită pe geam cu ochii cârpiți de somn, dar nu își putu da seama unde se află. Nu recunoștea casa. Nu așa și-o amintea, parcă arăta altfel când o văzuse ultima dată, cu ani în urmă. Toți trei erau uimiți de priveliște. Mama reuși să se dezmeticească prima:

— Dragul meu, grădina asta a fost întotdeauna atât de sălbatică sau mi se pare mie că s-a transformat într-o adevărată junglă?

— Hopa! sări și Toni. Oare or fi și maimuțe pe-aici?

Într-adevăr, văzând copacii mult mai înalți decât cei din jur și vegetația deasă de plante cățăroare ce acoperea în întregime casa, parcă nu ar fi fost chiar atât de surprinzătoare apariția unei maimuțe în căutare de banane, sau a unor papagali cu pene colorate în frunzișul des.

— Se pare că nu își permite un grădinar, reuși tata să îngaima palid de uimire. În fine, haideti să scoatem bagajele din mașină! Toni, nu te mai holba atâta! Vei avea suficient timp să cercetezi fiecare tufiș în parte.

— O, Doamne! Dragul meu, uitasem cât de mare e casa asta! Mă întreb ce face Zinia cu atâtea camere?

— Surorii mele i-au plăcut întotdeauna spațiile largi. În plus, are tablouri în fiecare cameră. Zinia, draga mea!

În poartă apăruse mătușa. Purta o rochie galbenă lungă, punctată cu flori mici, și o pălărie albastră cu boruri enorme. Ținuta țipătoare de vară era completată de un zâmbet plăcut și o privire poznașă. Văzând-o, lui Toni îi veni în minte o sumedenie de amintiri plăcute, dar în același timp își imagina ce senzație ar provoca în oraș cu această ținută.

— Bine ați venit! Toni, comoara mea, ce mult ai crescut! Te-ai schimbat foarte mult! îi întâmpină ea îmbrățișându-l cu drag pe băiat.

Mătușa nu se schimbase deloc. Până și parfumul suav de lavandă pe care îl emana era același.

— Pofțiți înăuntru, dragilor! Ați ajuns exact la momentul potrivit. Vă așteaptă gustarea în grădină. Iar tu du-ți bagajele în camera ta! Îți mai amintești care este, nu? Noi vom fi în grădină.

Toni păși în sufrageria răcoroasă și spațioasă. Dintr-odată, din fiecare colț al camerei îl asaltă câte o amintire. Sub fereastră stătea și acum, leneș și visător, fotoliul cel mare în care ascultase în fiecare seară atâtea povești interesante; mai erau și covoarele tocite, oglinda care distorsiona imaginile, ba chiar și dulapul în care erau ascunse dulciurile.

Dar în același timp totul părea puțin diferit. Peste toate plutea un aer misterios. Toni își roti privirea în jur, de-a lungul pereților. Peste tot erau expuse tablouri imense cu picturi în ulei, frumos colorate.

Când era mai mic nu observase tablourile, pentru că nu era suficient de înalt pentru a le vedea. Acum, însă, le privi pe toate pe îndelete. Imaginile de pe pereți erau pur și simplu fascinante. Un tablou mai frumos decât celălalt. Cum erau aliniat unul lângă altul, păreau că reprezintă același lucru, dar totuși fiecare înfățișa altceva.

Unul zugrăvea o plajă de poveste și părea atât de viu, încât aproape se putea auzi sunetul valurilor înspumate; în altul era o pajiște verde, cu o vegetație deosebită, nemaivăzută. Dar cel mai frumos era următorul. Toni nici nu își dădu seama că se uită la tablou cu gura căscată. În această imagine totul era învăluit într-o lumină strălucitoare. În mijlocul unui luminiș se afla un copac neasemuit de frumos, înflorit de sus până jos. Copacul cu ramurile plecate sub povara superbelor flori roz oferea o priveliște de poveste.

